

19/12/2010 Η κυπριακή τραγωδία ταξίδευσε στις Βρυξέλλες, με πρωτοβουλία της Αντιγόνης Παπαδοπούλου - ΦΙΛΕΛΕΥΘΕΡΟΣ

Κατάθεση μαρτυριών στο Ευρωκοινοβούλιο ζωντάνεψε το δράμα που βιώνει το νησί για 36 χρόνια

Οι μνήμες ζωντάνεψαν μέσα από τις αφηγήσεις των ανθρώπων. Η τραγωδία ξεδιπλωνόταν μέσα από την κάθε προσωπική ιστορία και όλες μαζί συνέθεταν το δράμα που σημάδεψε ανεξίτηλα τη ζωή των ανθρώπων και την πορεία ενός κράτους. Μια ανοικτή πληγή μέσα στην ίδια την Ευρωπαϊκή Ένωση που όμως τις πλείστες φορές την αγνοεί ή θέλει να την αγνοήσει. Σαν ένα αγκάθι που τρυπά την ίδια την ύπαρξή της, αλλά αυτή προσπαθεί να αγνοήσει και καμώνεται πως δεν υπάρχει. Όμως είναι εκεί, χρόνια τώρα και ξύνει την πληγή και τη ματώνει... Η τραγωδία της Κύπρου που προκλήθηκε από την τουρκική εισβολή του 1974 και τη συνεχιζόμενη κατοχή, ζωντάνεψε ξανά την Τρίτη 7 Δεκεμβρίου στο Ευρωκοινοβούλιο, στο πλαίσιο της εκδήλωσης που διοργανώθηκε με πρωτοβουλία της ευρωβουλευτού του ΔΗΚΟ Αντιγόνης Παπαδοπούλου για την καταπάτηση των Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων στην Κύπρο. Μια ομάδα ανθρώπων, ο καθένας από τους οποίους εκπροσωπούσε και μια πτυχή της τραγωδίας της Κύπρου, ξετύλιξαν το κουβάρι των αναμνήσεων και των βιωμάτων τους καταμαρτυρώντας τη συνεχιζόμενη παραβίαση των ανθρωπίνων δικαιωμάτων σε ένα κράτος- μέλος της μεγάλης ευρωπαϊκής οικογένειας. Της τελευταίας χώρας που ζει κατά ένα μεγάλο μέρος της υπό κατοχή και που οι άνθρωποι της, όσο και αν έχουν ορθοποδήσει και βρει το δρόμο τους στην καθημερινότητά τους, έχουν χαραγμένα στην ψυχή τους τα βιώματα της εισβολής.

Πέντε μαρτυρίες, μία η ιστορία... Ο Γιάννος, ο Χριστόφορος, η Χριστίνα, ο Γιαννάκης, ο Πέτρος κατέθεσαν τα βιώματά τους και σκιαγράφησαν τις διάφορες πτυχές των συνεπειών της τουρκικής εισβολής στην Κύπρο.

Ο πρόεδρος του Πολιτιστικού Ομίλου της κατεχόμενης κοινότητας Άσσιας Γιαννάκης Τσικουρής προσπάθησε να μεταφέρει με λίγα λόγια μέσα από την παρουσίασή του, τις πραγματικότητες της τουρκικής εισβολής και της συνεχιζόμενης κατοχής μιας κοινότητας, που βίωσε τη βαρβαρότητα, και οι πληγές των ανθρώπων συνεχίζουν να αιμορραγούν στην προσφυγιά 36 χρόνια μετά. «Είμαστε από την κοινότητα Άσσια της Κύπρου», ξεκίνησε να λέει στην παρουσίασή του και μπαίνοντας στη συνέχεια στην αφήγηση της ιστορίας. «Το καλοκαίρι του 1974 εκδιωχθήκαμε με τη βία από το χωριό μας από τον τουρκικό στρατό και από τότε δεν μας έχει επιτραπεί να επιστρέψουμε...». Ύστερα άρχισαν να παρατίθενται ένα- ένα τα αποτελέσματα της σκληρής πραγματικότητας και της θηριωδίας. «14 συγχωριανοί μας εκτελέστηκαν εν ψυχρώ και όλοι οι άνδρες του χωριού άνω των 15 ετών συνελήφθησαν. 84 άτομα αγνοούνται

ακόμα, εκ των οποίων οι 70 ήταν άμαχοι πολίτες και 7 από αυτούς ήταν κάτω των 18 ετών. Η τύχη των 83 από αυτούς δεν έχει ακόμα διακριβωθεί. Τα γυναικόπαιδα βίωσαν απάνθρωπες συνθήκες και τρόμο, καθώς και την τρομακτική εμπειρία του βιασμού. Τα σπίτια μας και οι περιουσίες μας διανεμήθηκαν σε Τουρκοκύπριους και εποίκους από την Τουρκία που μεταφέρθηκαν παράνομα στην Κύπρο από την Τουρκία. 285 σπίτια έχουν καταστραφεί ολοκληρωτικά, ενώ ο τουρκικός στρατός έχει πάρει μεγάλο μέρος του χωριού, το οποίο έχει μετατρέψει σε στρατιωτική βάση έκτασης πέραν των τριών τετραγωνικών χιλιομέτρων», ανέφερε μεταξύ άλλων, ζητώντας από την Ε.Ε. να κατανοήσει το πρόβλημα και να στηρίζει τις προσπάθειες επίλυσής του. «Ονειρευόμαστε την ημέρα που όλοι οι Κύπριοι, ανεξαρτήτως εθνικότητας, χρώματος, θρησκείας και πολιτικών, να μπορούν να ζουν μαζί και να απολαμβάνουν τα ίδια δικαιώματα και ελευθερίες όπως και οι υπόλοιποι Ευρωπαίοι πολίτες. Παρακαλώ βοηθήστε μας σε αυτή την προσπάθεια», κατέληξε.

Το λόγο πήρε στη συνέχεια ο Χριστόφορος Σκαρπάρης ο οποίος εξήγησε το δράμα των οικογενειών των αγνοουμένων, οι οποίοι για 36 χρόνια αναμένουν να μάθουν τι απέγιναν οι δικοί τους άνθρωποι. «Οι φωτογραφίες που βλέπετε ανήκουν στους 83 αγνοουμένους της Άσσιας. Οι ηλικίες τους κυμαίνονται από 11 έως 84 χρόνων. Η πιο χαρακτηριστική περίπτωση μαζικής εξαφάνισης είναι εκείνη της οικογένειας Εγγλέζου. Επτά μέλη αυτής της οικογένειας εξαφανίστηκαν αμέσως μετά τη σύλληψή τους που έγινε στο σπίτι τους, όπου παρέμειναν όταν τα τουρκικά άρματα κατέλαβαν το χωριό μας», ανέφερε. «Η τύχη των αγνοουμένων μας σκίαζε τις ζωές μας για δεκαετίες. Το 1997 το λείψανο ενός έφηβου 17 ετών με αμερικανική υπηκοότητα, του Ανδρέα Κασάπη, εντοπίστηκε σε ένα χωράφι από μια ομάδα Αμερικανών ερευνητών (ομάδα Ντίλον). Αυτή η εξέλιξη ενίσχυσε τις υποψίες μας ότι οι δικοί μας είχαν σκοτωθεί, όπως φημολογείτο για χρόνια», συνέχισε εξηγώντας την τραγική πτυχή των αγνοουμένων. «Όταν η Διερευνητική Επιτροπή Αγνοουμένων (ΔΕΑ) δραστηριοποιήθηκε πριν από πέντε χρόνια, οι φόβοι μας επαληθεύτηκαν: Ένας μικρός αριθμός εκ των 83 αγνοουμένων της Άσσιας είχαν δολοφονηθεί και ταφεί σε διάφορα σημεία βόρεια του χωριού. Τα λείψανα ορισμένων εξ αυτών έχουν ήδη βρεθεί. Άλλα 52 πρόσωπα ηλικίας άνω των 50 ετών μεταφέρθηκαν σε μια παραπλήσια περιοχή που λέγεται Ορνίθι, εκτελέστηκαν και ρίφθηκαν σε τέσσερα πηγάδια. Πριν από δύο χρόνια η ΔΕΑ ξεκίνησε έρευνες σε εκείνη την περιοχή οι οποίες επιβεβαίωσαν ότι, το αρχικό σημείο ταφής ήταν εκείνο που γνωρίζαμε. Τα περισσότερα από τα λείψανα δεν βρίσκονται πια εκεί. Αντί για σωστούς σκελετούς, οι επιστήμονες της ΔΕΑ ανακαλύπτουν εκατοντάδες θρυμματισμένα οστά. Έχουμε πληροφορηθεί από έγκυρες πηγές ότι τα περισσότερα από τα λείψανα εκτάφηκαν το 1992 και μεταφέρθηκαν αλλού από τους Τούρκους σε μια επιχείρηση συγκάλυψης αυτού του φοβερού εγκλήματος.

Αυτός είναι και ο λόγος που ήρθαμε στις Βρυξέλλες. Ήρθαμε να ζητήσουμε τη βοήθειά σας. Πρέπει να μάθουμε γιατί η Τουρκία εξουσιοδότησε αυτή την αποτρόπαια πράξη. Ξέρετε πολύ καλά ότι δεν μπορεί να επιτευχθεί η ποθητή ειρήνη στην Κύπρο ενόσω παραμένουν ανοικτές πληγές. Η υπόθεση των αγνοουμένων της Άσσιας είναι μια ανοικτή πληγή».

«Η Τουρκία θρασύτατα απενοχοποιείται»

Προλογίζοντας η ευρωβουλευτής Αντιγόνη Παπαδοπούλου, με πρωτοβουλία της οποίας διοργανώθηκε η εκδήλωση, τόνισε τη σημασία της Οικουμενικής Διακήρυξης για τα Ανθρώπινα Δικαιώματα (1948) και του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της ΕΕ. Επισήμανε πως βασικές αρχές, πρόνοιες και διακηρύξεις, παραβιάζονται στην Ευρωπαϊκή Κύπρο τα τελευταία 36 χρόνια, από την κατοχική Τουρκία. Ανέφερε επίσης: «Η απαράδεκτη κατοχή συνεχίζεται. Ανοιχτές παραμένουν οι πληγές από την προσφυγιά, τη μη διακρίβωση της τύχης των αγνοουμένων, τη σύληση της πολιτιστικής κληρονομιάς και το εθνικό ξεκαθάρισμα κι όμως η Τουρκία παραμένει ατιμώρητη και θρασύτατα αποενοχοποιείται κάτω από τα απαθή βλέμματα της διεθνούς κοινωνίας».

Την εκδήλωση χαιρέτισαν επίσης οι ευρωβουλευτές Cecilia Wikstrom, CharlesTannock και Oreste Rossi, ενώ χαιρετισμούς απέστειλαν οι ευρωβουλευτές Oomen-Ruijten, Erminia Mazzoni και Morten Messerschmidt.

Η σύληση της πολιτιστικής κληρονομιάς

Ο κ. Πέτρος Σολωμού από την κατεχόμενη Φιλιά, ένα χωριό με πλούσια πολιτιστική κληρονομιά, παρουσίασε τις καταστροφές στις οποίες προέβησαν και συνεχίζουν να προβαίνουν οι κατοχικές Αρχές, τόσο στους πολιτιστικούς θησαυρούς της κοινότητας όσο και στο φυσικό περιβάλλον της περιοχής. Η εκκλησία του Αγίου Γεωργίου μετατράπηκε σε τζαμί, η εκκλησία του Προφήτη Ηλία καταστράφηκε σχεδόν ολοκληρωτικά, το ίδιο και το μοναστήρι του Αγίου Γεωργίου που ανήκει στο Πατριαρχείο των Ιεροσολύμων. Αναφέρθηκε επίσης, στις καταστροφές που γενικότερα έχουν προβεί οι κατοχικές Αρχές στις κατεχόμενες περιοχές. Πάνω από 500 εκκλησίες στα κατεχόμενα έχουν καταστραφεί, ανέφερε, όπως για παράδειγμα το μοναστήρι του Αγίου Παντελεήμονος στη Μύρτου, του Αγίου Λουκά στην κατεχόμενη Λευκωσία, το Μοναστήρι του Προφήτη Ηλία των Μαρωνιτών που έχει μετατραπεί σε στάβλο, τις εκκλησίες στην επαρχία Αμμοχώστου που σήμερα χρησιμοποιούνται ως τζαμιά, την εκκλησία του Αγίου Γεωργίου των Λατίνων στην κατεχόμενη Λευκωσία που χρησιμοποιείται ως λουτρό σήμερα και πολλές άλλες περιπτώσεις. Αναφέρθηκε επίσης στη σύληση των κοιμητηρίων και τους βανδαλισμούς σε όλα τα κατεχόμενα χωριά και τις χωρίς σεβασμό παρεμβάσεις σε αρχιτεκτονικής αξίας κτήρια. «Η τουρκική εισβολή έφερε αλυσιδωτές αλλαγές στη ζωή μας», ανέφερε ο κ. Σολωμού. «Γίναμε πρόσφυγες στην ίδια μας την πατρίδα. Εργαστήκαμε σκληρά για να ξανακτίσουμε τη ζωή μας, να αποκτήσουμε καινούργιο σπίτι, να σπουδάσουν τα παιδιά, να βρούμε δουλειές, να επαναδραστηριοποιηθούμε στις δουλειές μας. Κάποιοι από εμάς ξενιτεύτηκαν και δούλεψαν σκληρά, πάντοτε ελπίζοντας ότι θα επιστρέψουν σε μια ελεύθερη και επανενωμένη Κύπρο».

Η έκθεση της προσφυγιάς με τα μάτια των παιδιών

Ο ΓΙΑΝΝΟΣ Δημητρίου, παιδί τότε, διάβασε εμφανώς συγκινημένος την έκθεση που λίγο μετά την εισβολή είχε γράψει, όταν η δασκάλα τους έβαλε να διηγηθούν ένα σημαντικό περιστατικό στη ζωή τους. Ασφαλώς, τα βιώματα της τουρκικής εισβολής, η μέρα που μπήκαν οι Τούρκοι στρατιώτες στο χωριό, ήταν για τον Γιάννο, όπως και όλα τα υπόλοιπα παιδιά της ηλικίας του που έζησαν τα τραγικά γεγονότα, κάτι που θα μείνει για πάντα ανεξίτηλο στη μνήμη τους, όσα χρόνια και αν περάσουν. Οι εικόνες εκείνων των ημερών ζωντάνευαν μέσα από την αφήγηση ενός παιδιού τότε που έγραφε για όλα αυτά που έζησε εκείνες τις μέρες. Τους στρατιώτες με τα όπλα, τις συλλήψεις και τις κακοποιήσεις των ανθρώπων, τον τρόπο που επικρατούσε τις πρώτες μέρες που μπήκαν οι Τούρκοι στο χωριό, μέχρι την ημέρα που τους έδιωξαν να φύγουν βίαια από τα σπίτια τους και αναγκάστηκαν να ζήσουν στην προσφυγιά...

Ύστερα μίλησε η Χριστίνα. Μια κοπέλα που γεννήθηκε λίγα χρόνια μετά την τουρκική εισβολή στην Καρπασία και έζησε εγκλωβισμένη μέχρι την ηλικία που έπρεπε να πάει γυμνάσιο και να ζήσει μόνη της στις ελεύθερες περιοχές μακριά από τους γονείς της. «Όταν ήμουν παιδί δεν μπορούσα να καταλάβω ποιες ήταν οι συνέπειες της εισβολής», ξεκίνησε να εξιστορεί την καθημερινότητα των τόσων παιδιών που ζούσαν εγκλωβισμένα. Όταν πήγε όμως στο σχολείο, άρχισε να αντιλαμβάνεται τη σκληρή πραγματικότητα. «Το σχολείο μας ήταν στο κέντρο του χωριού και ο παππούς μου συνήθιζε κάθε πρωί και απόγευμα να με παίρνει και να με φέρνει διότι οι γονείς μου φοβούνταν να μη μου συμβεί κάτι. Μια οικογένεια Τούρκων απείλησε να μου επιτεθεί και να με χτυπήσει, επειδή ήθελαν η οικογένειά μου να εγκαταλείψουμε το σπίτι μας και να φύγουμε. Κάθε μέρα στο σχολείο εκείνα τα έξι χρόνια, ήταν ένας εφιάλτης. Φοβόμουν σε κάθε γωνιά, σε κάθε σημείο...», ανέφερε, αναβιώνοντας τη θλιβερή καθημερινότητα που έζησε, τόσο η ίδια όσο και τα άλλα παιδιά της ηλικίας της. Το φόβο, τις ελλείψεις που είχαν στο σχολείο τους, τη λογοκρισία που ασκείτο από τις κατοχικές Αρχές στα βιβλία τους, τις ζημιές στις οποίες προέβαιναν συχνά οι κατακτητές στο κτήριο του σχολείου.

Το χειρότερο όμως, όπως είπε, ήταν το συναίσθημα όταν έπρεπε να εγκαταλείψουν τα σπίτια και τις οικογένειές τους μετά που αποφοιτούσαν από το δημοτικό και θα πήγαιναν στο γυμνάσιο. Εκείνα τα χρόνια, ο αποχωρισμός αυτός ήταν ιδιαίτερα δύσκολος καθώς, από τη στιγμή που θα έφευγαν, ήξεραν ότι δεν θα υπήρχε κανένας τρόπος επικοινωνίας με τους δικούς τους και ζούσαν με το φόβο της ημέρας που θα έφταναν τα μεν αγόρια στην ηλικία των 16χρόνων, τα δε κορίτσια στην ηλικία των 18 χρόνων και δεν θα τους επιτρεπόταν πλέον ξανά να επισκεφθούν τους δικούς τους, ούτε για να περάσουν μαζί τους τις γιορτές.

«Η ιστορία μου δεν είναι μοναδική», ανέφερε κλείνοντας την ομιλία της η Χριστίνα. «Είναι η ιστορία εκατοντάδων παιδιών που γεννήθηκαν μετά την τουρκική εισβολή στην περιοχή της Καρπασίας. Μεγαλώσαμε χωρίς να απολαύσουμε βασικά ανθρώπινα δικαιώματα. Το μόνο που είχαμε ήταν έγνοιες και φόβους. Η εισβολή έκλεψε την παιδική μας ηλικία, καταπάτησε τα ανθρώπινα δικαιώματα, ρήμαξε τις ζωές μας...».

Έκλεισαν τα μάτια...

Η ΟΛΗ εκδήλωση ήταν ιδιαίτερα συγκινητική και συνάμα εξαιρετικά ενδιαφέρουσα, αφού σκιαγραφούσε μέσα από αληθινές ιστορίες τις ιστορικές πραγματικότητες στην Κύπρο.

Οι κύριοι συντελεστές της Εκδήλωσης στο Ευρωκοινοβούλιο